

Tàn [Truyện ngắn]

Contents

Tàn [Truyện ngắn]	1
1. P1	1
2. P2	6
3. P3	12

Tàn [Truyện ngắn]



Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com Dịch: Darth Athox Lại một câu chuyện cảm động về Hậu Nghệ - Hằng Nga,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-truyen-ngan>

1. P1

“Từ nay trở đi, người tên là Hậu Nghệ.”

“Nàng ta tên là Hằng Nga, là phần thưởng dành cho người.”

“Tôi lúc người trở thành chiến sĩ mạnh mẽ nhất trong thiên hạ, chúng ta sẽ thưởng cho người nhiều hơn, người sẽ rất thích.”

Y mở mắt ra và thấy một dung nhan tuyệt mỹ, một thân thể hoàn mỹ.

oOo

Trong sân huấn luyện ngầm, ánh đèn và bóng tối đan xem.

Con cọp răng kiếm gầm lên, há miệng, lộ ra răng nanh sắc bén. Tiếng gầm trầm thấp vang lên từ trong cổ họng nó, nước dãi tanh hôi từ miệng chảy ra, rơi xuống sàn nhà. Nhìn con mồi trước mặt, ánh mắt nó lóe lên vẻ hung bạo, bàn chân yên lặng không chút tiếng động hạ xuống đất, từ từ tới gần con mồi.

Hậu Nghệ vẫn không nhúc nhích, cứ như bức tượng gỗ.

Trong chớp mắt, con cọp răng kiếm đập mạnh bàn chân dày đặc thịt, lực lượng toàn thân không chút dấu hiệu bùng nổ, thân hình nhanh chóng phóng tới.

Cặp nanh dài sắc nhọn tới kinh người tựa như thanh đao sắc bén, xẹt qua ánh đèn, xé tan bóng tối.

Sát khí mãnh liệt khiến người ta hít thở không thông trong nháy mắt đã bao phủ khắp sân huấn luyện, phong phạm của vương giả trong rừng rậm đã hiển lộ ra.

Hậu Nghệ vẫn không hề nhúc nhích, mãi tới lúc răng nanh của con cọp đã sắp chạm tới y, y mới cử động.

Tay phải nhẹ nhàng quét sang bên một cái.

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, một tiếng bốp lớn vang lên, con cọp răng kiếm đã nằm trên mặt đất, thân thể vỡ nát, sương sọ vỡ vụn, hoàn toàn không còn hơi thở.

“Hắn là một thiên tài.” Đại tể ti không kiềm được thở dài nói.

“Cứ theo tốc độ này, hắn sẽ nhanh chóng trở thành chiến sĩ mạnh nhất thiên hạ! Thật khiến người ta mong đợi!” Ánh mắt nhị tể ti lộ vẻ vô cùng cuồng nhiệt.

Ánh mắt tam tể ti vẫn chăm chú nhìn vào trong sân huấn luyện, Hằng Nga lẳng lặng đứng đó, trong mắt nàng thoáng hiện màu đỏ sậm nóng rực.

oOo

Xoẹt.

Nước suối lạnh leo thấu xương tủy từ trên đầu xuống, bọt nước tràn theo mái tóc ngắn uốn lượn của y. Y lại như không chút cảm giác, lại nâng một chậu nước lên.

Xoẹt.

Một bàn tay đưa tấm khăn ra.

Hậu Nghệ ngẩng đầu, nhìn Hằng Nga một cái, nhận lấy chiếc khăn, lau lau hai cái rồi vứt sang bên.

Một thân thể lạnh lẽo áp lên lưng y.

Bước chân y ngưng lại, không hề nói gì, gờ tay kéo nàng lại.

Y phát hiện vẻ né tránh và sợ hãi trong mắt nàng, song y không ngừng lại.

oOo

“Có mệt không?”

“Không mệt.”

“Còn phải luyện tập?”

“Không cần.”

“Nghỉ ngơi một chút đi.”

“Được.”

“Uống nước.”

“Ừ.”

oOo

“Người là phần thưởng của hắn, ngươi phải vĩnh viễn nhớ kỹ điểm này.” Nữ nhân trung niên trước mắt lạnh lùng nói với nàng: “Người tồn tại là vì hắn, sống cũng là vì hắn.”

“Mọi thứ mà ta dạy ngươi đều chỉ có một công dụng duy nhất. Là giúp ngươi lấy lòng hắn.”

Hằng Nga như bức tượng đá, không hề cử động.

oOo

“Trong khoảng thời gian này tiến bộ của Hậu Nghệ rất rõ ràng.” Đại tể ti mỉm cười nói: “Xem ra tình cảm của chúng cũng phát triển rất thuận lợi. Sau này thánh địa lại nhiều thêm một đôi vợ chồng thần tiên, quả là vận may của thánh địa!”

Đại tể ti mỉm cười hiền lành. Tại thánh địa, đại tể ti rất được yêu kính. Ngài là biểu tượng của cả thánh địa, là vị thủ lĩnh tinh thần của thánh địa.

“Có người nói, nữ nhân là liều thuốc cho nam nhân” Nhị tể ti thản nhiên nói: “Có lúc là thuốc bổ song có lúc lại là thuốc độc.” Nhị tể ti như một vị học giả, học thức uyên bác, ngôn ngữ khôi hài, khiến người người tôn kính.

Đại tể ti bỗng quay sang hỏi tam tể ti: “Từ nay trở đi, Hằng Nga sẽ được hưởng thụ đối xử như với Hậu Nghệ, bọn họ là tương lai của thánh địa. Mấy lão già chúng ta phải chấn gió che mưa cho chúng chứ, người thấy sao?”

“Đúng đúng đúng!” Văng trăn tam tể ti toát mồ hôi, gật đầu không ngừng. Gã vốn thấp bé thô béo, cặp mắt nhỏ, là người không được yêu mến nhất trong ba vị tể ti.

“Người rất tốt, chưa từng khiến ta thất vọng, cũng chưa từng khiến thánh địa thất vọng.” Đại tể ti vỗ vỗ vai tam tể ti, vui mừng nói.

“Dạ dạ dạ!” Bên dưới chiếc áo tể ti của tam tể ti, đôi chân gã run run.

oOo

Tiếng rên rĩ khẽ khàng tựa tiếng tiêu, như đau đớn lại như sung sướng, tiếng thở dốc ồ ồ hỗn loạn, hai thân thể trần truồng đan xen vào nhau.

Bàn tay trắng trẻo mảnh khảnh giờ khẽ ửng hồng, mềm mại như rắn không xương, cũng như rắn cuốn, từ từ đặt lên tấm lưng rắn chắc mạnh mẽ của y. Trên lưng y mồ hôi tuôn ra như dòng suối nhỏ, rơi xuống trước ngực nàng.

Bốp.

Hậu Nghệ nắm lấy cổ tay nàng, ấn nó xuống chiếc gối bên đầu nàng.

Y từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt đang ửng hồng đầy mê ly.

“Nàng muốn giết ta?”

Khuôn mặt Hằng Nga vẫn ửng hồng như trước, song vẻ mê ly như gió thổi tan mây, dần dần tản đi.

“Không sai.”

Hậu Nghệ nhìn nàng, nhìn nàng rất bình tĩnh.

“Nàng không giết được ta.”

Giọng điệu y rất bình tĩnh, không chút rối loạn, tựa như những lời nói vừa rồi là một chuyện bình thường tới không thể bình thường hơn. Lời còn chưa dứt, eo đã đẩy xuống dưới.

oOo

Trên sân huấn luyện, Hậu Nghệ nhịp nhàng phá giải từng chiêu từng thức.

Hằng Nga yên lặng ngồi bên, yên lặng nhìn, ánh mắt nàng không lúc nào rời khỏi Hậu Nghệ.

Tam tể ti ngạc nhiên hỏi: “Sao hần lại luyện lại cơ sở?”

Nhị tể ti lộ vẻ hài lòng, chợt mỉm cười với tam tể ti: “Là phản phác quy chân. Bất cứ lực lượng gì khi lên tới cảnh giới cao thâm sẽ càng liên quan tới pháp tắc cơ sở.”

Thần sắc đại tể ti cũng lộ vẻ thỏa mãn, xoay người hỏi tam tể ti: “Nước thuốc đã chuẩn bị xong chưa?”

Tam tế ti vội vàng nói: “Đã chuẩn bị xong.”

“Không tồi.” Thần sắc đại tế ti càng thêm thỏa mãn: “Nước thuốc rất quan trọng đối với Hậu Nghệ, chuyện này không thể làm qua loa được.”

“Dạ!” Tam tế ti cúi đầu tuân lệnh.

oOo

“Nàng không giết được ta.”

“Làm thế nào mới có thể giết người?”

“Không biết.”

oOo

“Phu nhân!” Thị vệ và người hầu ven đường cung kính hành lễ với Hằng Nga.

Hằng Nga lặng lẽ bước đi, địa vị hiện giờ của nàng ở cơ sở dưới mặt đất này đã cao hơn trước đây rất nhiều. Nàng có thể tới bất cứ góc ngách nào trong cơ sở dưới mặt đất này, bất quá, nàng vẫn giữ biểu hiện yên tĩnh, không làm gì vượt quá khuôn khổ.

Những chuyện nàng cần làm mỗi ngày không phải là ít. Ngoại trừ giúp Hậu Nghệ huấn luyện, nàng còn phải xử lý mọi chuyện liên quan tới y.

Quần áo y thay khi tắm rửa, nước thuốc y ngâm mỗi ngày, thức ăn y ăn mỗi bữa...

Tuy rằng mỗi chuyện đều không cần nàng tự mình làm, song nàng vẫn kiên trì làm mọi chuyện như trước.

Nàng chỉ cần lấy nước thuốc tới, pha chế nước thuốc luôn do tam tế ti phụ trách. Các thị vệ trong thánh địa luôn không ưa tam tế ti, có lời đồn đại rằng, tam tế ti chẳng qua chỉ là dựa vào y thuật cổ quái của mình mới được đại tế ti đưa lên chức vị tế ti.

Ngoại trừ y thuật cổ quái ra, các phương diện khác của tam tế ti quả thực không tốt chút nào. Nhất là, gã rất háo sắc, tất cả các hầu gái trong cơ sở đều không muốn tới hầu hạ tam tế ti.

Hằng Nga cũng không thích nơi này, vừa tiến vào, vị thuốc nồng nặc đã ủa vào mặt.

Nơi ở của tam tế ti, chỉ có một mình gã.

“Tới lấy thuốc hã.” Tam tế ti nở nụ cười, thân thiết nói.

Hằng Nga gật đầu, nàng không thích tam tế ti, cho dù gã nở nụ cười thân mật tới đâu cũng không cách nào che dấu thứ mà nàng vô cùng chán ghét hiện lên trong mắt.

Chán ghét, căm hận, nguy hiểm...

Tam tế ti tham lam ngắm nhìn Hằng Nga một lượt, miệng nói: “Thuốc đã pha chế xong, nàng cứ chờ ở đây, ta đi lấy.”

Gã lập tức đứng dậy khỏi ghế, đi vào phòng trong. Phòng trong của gã là nơi thí nghiệm, ngoại trừ gax ra không ai được vào.

Đẩy cửa phòng trong ra, một cầu thang bằng đá đi xuống phía dưới hiện lên, gã cẩn thận đi dọc theo thềm đá.

Gã thích đặt phòng thí nghiệm ở dưới đất, khi còn chưa trở thành tế ti của thánh địa gã đã thích như vậy. Tầng hầm ngầm lạnh lẽo ẩm ướt lại khiến cho gã có cảm giác an toàn.

Thuốc đã sớm được pha xong, đặt trên bàn, gã không đi tới lấy mà bước về phía góc phòng.

Tại góc phòng, trong một lọ thủy tinh trong suốt, một nữ hài giống hệt Hằng Nga đang lặng lẽ lơ lửng bên trong.

“Ta không thể chạm vào nàng song ta có thể chế tạo nàng thêm một lần nữa.”

Khuôn mặt tam tế ti dán vào thủy tinh, nhìn chăm chăm vào thiếu nữ bên trong, khuôn mặt dữ tợn, nghiêng rỗng rỗng lợi như điên cuồng, gào thét như dã thú.

Nữ nhân kia thì ở bên trên...

Gã như si như say nhìn chăm chăm vào thiếu nữ ở bên trong, một lát sau mới lưu luyến chuyển ánh mắt đi.

Ánh mắt vừa chuyển đi, khuôn mặt gã đã khôi phục vẻ bình thường, gã cầm thuốc đã pha chế trên bàn, đi ra ngoài.

Trong thư phòng, khuôn mặt tam tế ti đã không còn chút đầu mối nào nữa.

“Cũng như ngày thường.” Tam tế ti đưa thuốc cho Hằng Nga.

Hằng Nga không nói gì, nhận lấy thuốc rồi xoa người rồi đi.

Nhìn bóng lưng nàng rời khỏi, ánh mắt tam tế ti đột nhiên trở nên nóng rực, tựa như muốn xé tan nàng ra.

oOo

“Ta nói rồi, nàng không giết được ta.”

Hậu Nghệ nắm lấy cổ Hằng Nga, chiếc cổ tinh tế như thiên nga bị nắm trong tay y. Y có thể cảm giác được vẻ đẹp cùng sự yếu ớt của nó, chỉ cần hơi dùng sức, nó sẽ lập tức nát bấy.

Y nhìn Hằng Nga, thần sắc bình tĩnh.

Hằng Nga không hề né tránh ánh mắt của y, nàng cũng rất bình tĩnh: “Cứ thử nhiều lần, cuối cùng cũng có thể thành công.”

Hậu Nghệ vung tay, nàng bay về phía chiếc giường như bao cát.

oOo

Xử lý xong mọi chuyện trong căn cứ, tam tế ti đi lại nhẹ nhàng, toàn thân vui sướng không nói nên lời. Bất cứ ai cũng có thể nhìn ra tâm tình của tam tế ti đang rất tốt.

Trong lòng gã đầy mong đợi.

Hôm nay là ngày “Hằng Nga” mới được hoàn thành, sao gã không kích động được đây?

Gã gần như chạy ào vào phòng thí nghiệm của mình.

“A!”

Trong tầng hầm vang lên tiếng hét kinh khủng dằng xé ruột gan của gã.

Thị vệ ngoài thư phòng nghe thấy vội vàng chạy tới: “Tế ti đại nhân, ngài không sao chứ?” Bọn họ đứng ngoài cửa phòng lớn tiếng hỏi vọng vào trong. Phòng trong là nơi tế ti đại nhân đã ra lệnh cấm họ đi vào.

Một lúc lâu sau, đám thị vệ đang chuẩn bị mạo hiểm chịu xử phạt lao vào xem, phía dưới bỗng truyền tới âm thanh run run của tam tế ti.

“Không có chuyện gì lớn. Thực nghiệm xảy ra chút vấn đề!”

“Vừa rồi có ai đã tới chỗ ta?”

“Không có ai tới.” Thị vệ cẩn thận từng chút một hỏi lại: “Có phải đã mất thứ gì không?”

“Được rồi, không việc gì, đi làm việc của mình đi.”

Bọn thị vệ lúc này mới buông lỏng tâm tình, liếc mắt nhìn nhau, trở lại với cương vị của mình. Bọn họ đều nghĩ, âm thanh của tam tế ti lộ rõ vẻ sợ hãi.

Bất quá, nếu tam tế ti đã nói không việc gì, ai sẽ đa sự đây?”

oOo

“Trong sách nói, có thứ gì đó khiến người ta ảm áp, được gọi là ánh mặt trời.”

Hằng Nga chăm chú nói với Hậu Nghệ.

“Ánh mặt trời...” Hậu Nghệ ngậy ra một lúc rồi lắc đầu nói: “Không biết!”

“Ta muốn nó!”

Ngữ khí của nàng rất kiên định.

oOo

“Ta muốn ánh mặt trời.” Hậu Nghệ nhìn thẳng vào đại tể ti.

Đại tể ti có hơi ngạc nhiên, song lại lộ vẻ hối lỗi nói: “Đây là sơ sót của ta! Con trai! Cuộc sống của con chỉ vừa mới bắt đầu, cần ánh sáng mặt trời!”

oOo

Quả nhiên thật ấm áp...

Y híp mắt lại, giơ tay ra như muốn nắm ánh mặt trời vào trong tay, từ giờ phút này trở đi, y không bao giờ muốn trở lại cơ sở dưới mặt đất nữa.

Y quay sang, thấy Hằng Nga đang nhắm mắt lại, trên khuôn mặt nàng hai hàng lệ tuôn rơi.

Lần đầu tiên, y thấy nàng khóc.

2. P2

Hậu Nghệ đang huấn luyện, cánh tay trái bỗng nhiên phát đau, y kêu lên một tiếng, lực lượng tụ trên nắm tay tản đi.

Y dừng lại, kiểm tra tay trái, cánh tay trái vẫn hoàn hảo không tổn hao gì.

Sâu trong cánh tay trái có cảm giác đau mơ hồ.

Y quyết định hôm nay phải ngâm nước thuốc lâu thêm một chút, huấn luyện trong thời gian dài rất dễ khiến người ta thụ thương.

oOo

“Ta ghét nó.” Hậu Nghệ nói.

Hằng Nga sau khi biết Hậu Nghệ nói về áo ngũ bèn nháy mắt nói: “Hôm nay ta hơi khó chịu.”

Hậu Nghệ không nói gì, y ngồi xuống, sắc mặt chuyên chú, đưa hai tay ra, từ từ ôm lấy nàng vào trong vòm ngực của mình.

Động tác của y rất nhẹ nhàng, nàng cảm thấy như có một áng mây đang bao phủ lấy nàng.

Trái tim nàng, cũng bị một áng mây bao phủ.

oOo

Ba thị vệ đứng đầu thánh địa xếp thành hình tam giác, vây lấy Hậu Nghệ ở chính giữa.

Một người dùng trường thương, một người dùng đao thuấn, một người dùng roi.

Ba thị vệ lợi hại nhất thánh địa ra tay cùng lúc, thanh thế mạnh tới mức trời đất biến sắc. Dưới sự tác động của khí cơ, bầu trời thánh địa mây đen bao phủ, sấm sét rền vang.

“Giết!”

Ba người đồng thời quát lên, âm thanh như sấm, âm âm bùng nổ! Nơi họ đi qua mọi người chỉ cảm thấy thế giới trước mắt run lên bần bật, khung cảnh mơ hồ.

Ai nấy biến sắc, trong lòng hoảng sợ.

Trường thương chủ công, thể thương như rồng, nặng tựa ngàn cân, xung quanh thân thương vang lên một tiếng nổ bèn nhọn! Một thương này đâm tới ngay cả không khí cũng bùng nổ, khiến người khác nghe mà rợn người!

Ngay lúc tất cả mọi người bị một thương kinh thể hải tặc này hấp dẫn toàn bộ tâm thần, đao thuấn đã gấp lao tới, thân hình như quỷ mị, xuất hiện bên chân Hậu Nghệ.

Ánh đao dài lạnh lùng yêu dị, mang theo khí đen nhè nhẹ, lặng yên không chút tiếng động, thâm độc vô cùng chém về phía chân Hậu Nghệ.

Thị vệ dùng roi ngạo nghễ đứng bên, ngọn tiên tựa như vật sống, bay lượn như bướm bướm bên cạnh hắn. Hắn lạnh lùng chăm chú nhìn vào, không ra tay. Ba người bọn họ là cộng sự với nhau đã nhiều năm, phối hợp cực kỳ ăn ý, khăng khít.

Hai người liên thủ hắn nghĩ cũng đã dư dả rồi, Hậu Nghệ có lợi hại hơn cũng không đỡ nổi!

Ngay cả các thần sứ của thần điện Kim Ô cũng không đỡ nổi một đòn toàn lực do hai đại cao thủ liên thủ.

Hậu Nghệ vẽ mặt hồ hững, giơ tay phải lên.

Bộp, y nắm trúng cán thương.

Không ai thấy rõ y làm sao nắm được mũi thương nhanh như sấm sét, làm nổ tung cả không khí đó! Tay phải của y xuất hiện thật đột ngột, tựa như đã ở đó sẵn, chờ đợi đối phương.

Dòng không khí có thể cắt đứt cơ thể do trường thương tạo thành lại không chút ảnh hưởng đối với Hậu Nghệ.

Cùng lúc đó, y giơ chân lên.

Bộp, y đạp trúng ánh đao.

Ánh đao yêu dị mang theo luồng khí đen giờ vỡ vụn như thủy tinh, ánh đao như yêu thú, rên rỉ một tiếng rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Thị vệ dùng roi biến sắc!

Không thể nào?

Hắn cảm giác mọi thứ trong thế giới của mình lúc này đã hoàn toàn bị phá vỡ. Song tình hình lúc này không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, hắn không hề do dự xuất ra sát chiêu mạnh nhất của mình.

Hắn bắt đầu chạy vòng quanh Hậu Nghệ, mũi roi linh động trên không trung, tuôn ra một tràng tiếng nổ liên tiếp không ngừng. Từng đợt ba động của khí kinh như những con rắn nhỏ tinh xảo đánh về phía Hậu Nghệ.

Càng khiến người khác thấy lạ là những luồng kinh khí dư con rắn nhỏ này tựa như vật sống, di chuyển phiêu hốt bất định, khó lòng phòng bị!

Hậu Nghệ cùng lúc phá giải công kích của hai người, rốt cuộc cũng khiến thị vệ dùng roi hiểu được nam nhân trước mặt nhìn như tảng đá song lại có lực lượng thật đáng sợ!

Hắn không hề lưu thủ, vừa ra tay đã sử dụng đòn tấn công mạnh nhất! Hắn không mong đợi chiêu này có thể làm thương tổn Hậu Nghệ, hắn chỉ cầu cho nó có thể ngăn cản Hậu Nghệ dù chỉ trong chốc lát.

Hắn chỉ cần một khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi.

Chỉ một quãng thời gian ngắn ngủi, hai người kia sẽ có thể thoát khỏi nguy hiểm, một lần nữa tổ chức tiến công. Tính các hắn vốn cẩn thận, lạnh lùng bình tĩnh quyết đoán, mặc dù không có khí thể uy mãnh như hai người kia nhưng chỉ một chiêu đã thấy được tâm trí hơn người.

Hậu Nghệ biến mất!

Cứ như vậy, trực tiếp biến mất tại chỗ!

Rầm!

Hoa máu tươi đẹp đột nhiên nổ tung giữa không trung!

Hắn thấy hai đồng bọn của mình đụng thẳng vào nhau, phần còn lại của chân tay đã bị cụt bay ngang sang, hai người thậm chí không kịp kêu thảm.

Một giọt máu tươi vẩy lên khuôn mặt hắn, mang theo cảm giác ấm áp.

Hắn bỗng cảm thấy cổ đau đớn, rồi trời đất xoay chuyển, một thi thể không đầu cầm roi không đầu đang đứng sau một người.

Vẻ mặt nhị tế ti đã hơi cứng lại: “Trong thời gian ngắn ngủi hắn đã có trình độ như vậy, đáng sợ, đáng sợ, như thần như ma.”

Đại tể ti nhìn thật sâu vào Hậu Nghệ vốn trầm mặc ít lời, không nói gì.

oOo

“Thích ánh mặt trời chứ?”

“Ừ.”

“Thật ấm áp.”

“Ừ.”

“Giả như có ngày ta phải chết, ta muốn chết dưới ánh mặt trời.”

“Theo người.”

“Quả nhiên ta không giết được người.”

“Ừ.”

“Nghệ, nếu như người thắng, gặp được một số người thú vị, mang tới làm quà cho ta nhé.”

“Ừ.”

oOo

Thần điện trang nghiêm thần thánh giờ đã trở thành phế tích.

Đây là tòa thần điện thứ bảy bị công chiếm, một thần điện nhỏ.

Hậu Nghệ đứng trên chỗ cao nhất của phế tích, mắt nhìn xuống những chiến sĩ đang áp giải tù binh bên dưới.

Hắn bỗng dừng ngừng ánh mắt lại, nhảy xuống.

Chiến sĩ áp giải kinh hãi, vội vã quỳ xuống. Trong lòng bọn họ, Hậu Nghệ đáng sợ như thần ma, rất nhiều người thậm chí tin rằng hắn được thần ban cho.

Ánh mắt Hậu Nghệ dừng trên một bà lão toàn thân phủ trong vải rách dơ bẩn. Hắn nhận thấy điểm bất thường của bà. Bà lão hoàn toàn không sợ hãi, con mắt mờ mờ nhìn chăm chăm vào Hậu Nghệ.

Hắn nhớ tới lời nói của Hằng Nga.

Đem theo bà lão, hắn không nói một lời, rời khỏi phế tích.

oOo

Hằng Nga yên lặng nhìn nữ vu.

Khuôn mặt nữ vu khô héo như vỏ cây, đầy những nếp nhăn, con mắt mờ đục, quần áo rách nát, đứng từ xa cũng có thể ngửi thấy một mùi hôi thối.

Con mắt mờ đục khô khốc khẽ chuyển động đôi chút.

Nữ vu nhìn Hằng Nga, cười khùng khục, âm thanh chói tai.

“Bà cười cái gì?” Không biết vì sao, Hằng Nga cảm thấy trong thân thể nàng như có vô số sâu lông đang nhúc nhích, bụng cũng hơi khó khó chịu.

“Thật không ngờ, quả thật không ngờ!” Nữ vu thở dài đầy cảm khái: “Không ngờ lại thực sự thành công... Xem ra thánh địa Hữu Cùng sẽ cường thịnh rồi!”

Không hiểu vì sao, cảm giác buồn nôn trong cơ thể Hằng Nga bỗng dưng biến mất, nàng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn nữ vu.

Thần sắc của Hằng Nga khiến nữ vu có hơi ngạc nhiên, nữ vu không khỏi ngấm nàng thật cẩn thận, con mắt mờ đục như tượng đá đột nhiên lé sáng, song lại nhanh chóng tắt đi, nhanh tới mức Hằng Nga cho là ảo giác của mình.

“Một đứa trẻ thật thông minh.” Nữ vu trầm ngâm nói.

Hằng Nga không nói gì.

“Người khiến ta nhớ tới mình khi còn trẻ.” Nữ vu như đang kể chuyện cho bạn bè, lẩm bẩm tự nói: “Ta xuất thân từ một bộ lạc nhỏ, đúng là một bộ lạc nhỏ, toàn bộ cũng chỉ hơn hai trăm người. Cuối cùng bị diệt hết, chỉ còn lại mình ta.”

“Số bộ lạc bị thánh địa Hữu Cùng tiêu diệt rất nhiều. Ta vẫn sống.”

“Ta bắt đầu chạy trốn, lúc còn trẻ ta rất xinh đẹp, được gả cho thủ lĩnh của một bộ lạc. Ta tìm được nữ vu của bộ lạc, học được vu cùng bà ta.”

“Bà ta nói với ta, nữ vu đều không sống thọ.”

“Ta nói, ta sẽ sống rất lâu. Bà ta hỏi ta vì sao, ta đáp, yêu khiến người tìm chết, hận làm người cầu sinh.”

“Ta đã gặp rất nhiều nữ vu, bọn họ đều không sống lâu được.”

“Ta vẫn sống.”

“Người cực kỳ giống ta, rất thích hợp làm nữ vu.” Nữ vu ngơ ngẩn nhìn Hằng Nga.

Nét mặt bà lão bỗng trở nên cực kỳ quý dị: “Trước khi chết, cho người một món quà.”

“Nó là một loại độc được rất thần kỳ...”

oOo

Mười trận chiến mười thắng lợi.

“Con trai, biểu hiện của con vô cùng tốt! Chúng ta cảm thấy hãnh diện vì con! Thánh địa cũng hãnh diện vì con, ngay cả thần của chúng ta, ta cũng cảm thấy ngài đang sung sướng!” Đại tể ti đầy vui mừng, ánh mắt hiền từ như đang nhìn con cháu của mình.

Hậu Nghệ đứng đó như một cái cọc gỗ.

“Ta biết con thích ánh mặt trời.” Bỗng dưng đại tể ti thở dài một tiếng, nói lời tự trách: “Nếu có thể, ta mong rằng con, mong rằng tất cả con dân, ngày ngày đều được sinh sống trong ánh mặt trời, chỉ có ấm áp, không có lạnh lẽo, không có đói khổ.”

Hậu Nghệ vẫn im lặng.

“Ánh mặt trời là thứ tốt đẹp nhất trên đời này.” Đại tể ti bỗng nhiên lạnh lùng nói: “Song có một số kẻ tà ác, bọn họ giả danh mặt trời, khinh nhờn ánh mặt trời, vũ nhục thần linh!”

“Con trai, con vẫn chưa thể nghỉ ngơi được!” Đại tể ti đi tới trước mặt Hậu Nghệ, đầy cảm tình: “Còn một thần điện cuối cùng, thần điện Thái Dương tà ác, với danh nghĩa của thần, hãy cứu rỗi cho bọn chúng!”

“Trận chiến kết thúc, thế giới sẽ một lần nữa trở lại vòng tay ấm áp của thần, trật tự sẽ lại được thành lập!”

“Tôi lúc đó, con có thể tự do hưởng thụ ánh mặt trời, không ai quấy rầy con nữa...”

Hậu Nghệ ngẩng đầu.

oOo

“Phải xuất chiến rồi.”

“Lúc nào?”

“Năm ngày sau.”

“Đi đâu?”

“Thái dương Thần Điện.”

“Người phải cẩn thận, nghe nói thái dương Thần Điện rất mạnh.”

“Ừ, đây là trận chiến cuối cùng.”

“Sắp tới rồi sao...”

oOo

“Thần điện Thái Dương được coi là thần điện tà ác mạnh nhất.” Nhị tể ti giới thiệu tỉ mỉ về kẻ địch cho Hậu Nghệ.

“Con phải cẩn thận mười sứ giả mặt trời của đối phương, đó là vũ khí sắc bén nhất của bọn chúng.”

Tiếng bước chân vang lên, nhị tể ti nhú mày, ngừng giới thiệu, tới lúc hắn thấy là Hằng Nga, sắc mặt mới giãn ra ít nhiều.

“Ta mang canh đến.” Hằng Nga mang theo một cái rổ.

“Ha ha, nghe nói trước mỗi trận chiến, người mang canh tới cho nó.” Nhị tể ti cười nói: “Nếu trận này chiến thắng phải nhớ kỷ phần công lao này của người mới được.”

Hằng Nga không nói gì, múc thêm một chén canh cho Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ nhận lấy, từ từ uống vào, không để thừa một chút nào.

“Trận chiến cuối cùng, ta muốn đi cùng.” Hằng Nga bỗng nhiên mở miệng nói với nhị tể ti.

oOo

Từ xa nhìn lại, tòa thần điện vàng kim nguy nga dưới ánh mặt trời, uy nghiêm thần thánh khiến người khác nhìn vào mà kính sợ.

“Ngày này rốt cuộc đã tới.” Đại tể ti cũng không kìm nổi cơn kích động.

“Vinh quang của thánh địa, soi sáng mặt đất!” Trong mắt nhị tể ti cũng hiện lên vẻ cuồng nhiệt.

Tinh thần tam tể ti có phần hốt hoảng.

Những thị vệ xung quanh bọn họ, ai nấy thần sắc phấn khởi cuồng nhiệt.

Vinh quang của thánh địa, soi sáng mặt đất!

Hằng Nga yên lặng đứng bên, hoàn toàn không tương thích.

oOo

Thánh địa tới, thần điện Thái Dương đã sớm chuẩn bị trận địa, sẵn sàng đón quân địch.

Mười sứ giả mặt trời mặc áo bào vàng kim, toàn thân tỏa ra khí thế mạnh mẽ kinh khủng, nhìn qua chẳng khác nào mười vàng mặt trời chiếu sáng vạn trượng!

Bọn họ thần sắc nghiêm túc, thánh địa mười trận chiến mười trận thắng. Sự dũng mãnh và cường đại của Hậu Nghệ đã sớm đến tai bọn họ.

Toàn bộ thần điện Thái Dương đều biết đây nhất định là trận đánh nghiêm trọng nhất, quyết định cả sinh tử tồn vong!

Một nam nhân như thần ma lạnh lùng đứng trước mặt bọn họ.

oOo

Vây khốn, chém giết!

Mười thân hình vàng kim, lay động như sương khói, thay ngang đổi dọc, phảng phất như một chiếc võng!

Mười sứ giả mặt trời, từ khi bắt đầu đã dùng toàn lực. Mỗi vị thần sứ đề thân kinh bách chiến. Bất cứ thần sứ nào cũng có uy danh hiển hách.

Hôm nay mười người cùng ra tay chỉ vì nghênh chiến một người.

Trong chiếc lưới vàng kim, Hậu Nghệ vẫn không nhúc nhích.

Nam nhân thân hình cao lớn, cưỡi trần nửa người, thu hút ánh mắt mọi người.

Trong tròng mắt của hắn không có chút rung động hay tình cảm nào của nhân loại.

Mơ hồ như thần ma!

oOo

Ầm!

Nắm tay đen thui trắng kiện cùng một nắm tay như vàng kim tạo thành, không chút kỹ xảo đánh thẳng vào nhau!

Lực lượng trùng kích cường đại, tiếng nổ của không khí, tất cả bộc phát!

Nắm tay vàng kim đột nhiên nổ tung, nát bấy tới tận khủy tay! Một tiếng kêu rên vang lên, một vị sứ giả mặt trời ôm cánh tay phải, vội vã lui lại.

Bỗng dưng, đang trong đà lui lại, hắn bỗng cảm thấy cổ như đánh phải thứ gì.

Rắc!

Hắn thấy tiếng khớp xương nát bấy.

Center]oOo[/Center]

Chiến đấu trên bầu trời.

Từng thân hình vàng kim rơi xuống, như một vàng mặt trời rơi rụng.

Tuyệt vọng, sợ hãi, cảm giác này như dây leo điên cuồng sinh trưởng trong lòng con dân của thần điện Thái Dương.

Ánh mắt bọn họ không rời đi song sắc mặt tái nhợt.

Trên bầu trời, chỉ còn lại một sứ giả mặt trời đang cố gắng chống đỡ trong vô vọng.

oOo

Mọi người của thánh địa đều mở to mắt, bất kể là tế ti hay thị vệ, không ai muốn bỏ qua thời khắc nhất định sẽ được ghi vào lịch sử này.

Những thị vệ trung thành với chức vụ vẫn giữ lại một chút cảnh giác.

Chú ý tới Hằng Nga lại gần, thị vệ bên cạnh ba vị tế ti đều lộ vẻ đề phòng.

Một thị vệ chủ động tiến lên hỏi: “Phu nhân, ngài cần gì sao?”

Ngũ khí của hắn rất tôn kính, cũng rất khách khí.

Hằng Nga bình tĩnh nói: “Hỏi mượn người một thứ.”

“Ngài cần gì?” Thị vệ hỏi lại.

Hắn đột nhiên phát hiện một bàn tay chạm vào thanh đao bên hông hắn, lập tức kinh hãi, bản năng huấn luyện trường kỳ khiến hắn lập tức phản ứng.

Chỗ trái cong lại, đầu khuỷu tay đánh ra.

Bàn tay tinh tế màu tuyết trắng chạm vào đầu khuỷu tay, thuận thế mượn lực, như rắn độc điểm về yếu hầu thị vệ.

Thị vệ hoảng sợ, thân hình vội vã thối lui, tay phải ngăn trước yết hầu.

Bàn tay kia như không có xương, lại gấp lại, luồn vào thắt lưng bên phải nàng.

Một con dao màu tuyết trắng rơi vào một cánh tay cũng màu tuyết trắng.”

oOo

“Không ngờ người biết võ!” Ánh mắt nhị tể ti thâm trầm.

Tam tể ti bỗng dừng nhớ tới lọ thủy tinh bị nghiền nát trong tầng hầm, nhớ tới thi thể thiếu nữ lỏa lồ trong vũng máu, trong nháy mắt, sắc mặt gã trắng bệch không còn chút máu!

Đáng lẽ hắn nên sớm đoán ra!

Ngoại trừ nàng, còn có ai đi bầm nát khuôn mặt thiếu nữ kia?

3. P3

Trong thư phòng của tam tể ti, Hằng Nga đang đợi gã lấy thuốc.

Đây không phải lần đầu tiên nàng tới đây, song mỗi lần nàng cũng chỉ ở lại đây trong chốc lát. Tam tể ti vào phòng trong, ánh mắt khiến nàng chán ghét không ở, nàng cũng có thể thoải mái quan sát xung quanh.

Cửa phòng trong không đóng, nàng có thể thấy thang đá phía sau cánh cửa.

Nàng nghĩ tới những loài bò sát sống trong lòng đất ẩm ướt, song kẻ đáng ghê tởm này trong mắt nàng ngay cả những loài bò sát đó cũng không bằng!

Thính lực hôm nay của nàng tuy còn xa mới bằng được Hậu Nghệ song cũng có thể nghe được động tĩnh của những con bò sát dưới nền đất này.

Nàng chỉ nhìn thoáng qua, không thấy hứng thú gì, vừa mới xoay người lại, bỗng, thân thể nàng cứng đờ.

Dưới thềm đá mơ hồ vang lên tiếng gào dữ tợn của tam tể ti.

“Ta không thể chạm vào nàng song ta có thể chế tạo nàng thêm một lần nữa.”

oOo

“Con gái, đừng làm chuyện điên rồ!” Đại tể ti nói thật hiền lành, ôn hòa; giọng nói ông nhẹ như đang hát ru đứa cháu búng bình.

Phốc!

Cổ tay đảo ngược, con dao tạo thành một đóa hoa máu!

oOo

Hằng Nga thần sắc bình tĩnh, lưỡi dao cắm trên bả vai nàng, dòng máu đỏ tươi như một con côn trùng màu đỏ đẹp dễ, mềm mại trườn xuống trên chiếc áo bào trắng như tuyết của nàng.

Hậu Nghệ đang chiến đấu kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình chợt cứng lại đã trúng một chiêu.,

“Ẩn dấu thật sâu! Chúng ta không ngờ lại không hề phát hiện!” Nhị tể ti âm trầm nói.

“Hắn dạy đây.”

Ánh mắt đại tể ti và nhị tể ti lộ vẻ khiếp sợ. Bọn họ hoàn toàn không biết gì, trong lòng dâng lên dự cảm bất an.

“Rốt cuộc ngươi muốn gì?” Nhị tể ti nhìn thẳng vào Hằng Nga.

Hằng Nga nhìn sang tam tể ti: “Hắn đã làm nhục ta, giết hắn.”

Sắc mặt tam tể ti lập tức trắng bệch không còn chút máu, khuôn mặt đại tể ti thì trầm xuống, vẻ mặt nhị tể ti biến đổi không ngừng.

Nhị tể ti lạnh lùng nói: “Ta đã từng nhắc nhở ngươi.”

Tam tể ti ra sức xua xua hai tay mập mạp, nói năng lộn xộn: “Ta không có... Ta không có...”

Âm thanh đột nhiên ngừng lại, một cái đầu mập mạp bay lên không trung.

Nhị tể ti bình tĩnh nhìn Hằng Nga: “Nói đi, còn có điều kiện gì.”

Thần sắc Hằng Nga vẫn như thường, rút con dao trên vai trái ra.

Phốc!

Bàn tay lại nhẹ nhàng xoay chuyển, đâm thẳng vào chân trái của mình, lại một đóa hoa máu kiều diễm, con dao ngập tới tận chuôi.

Hậu Nghệ vừa tránh khỏi đòn tấn công của đối phương thì chân trái run lên, bị đối thủ nắm lấy cơ hội, trước ngực lại trúng một đòn, y phun ra một ngụm máu.

“Rốt cuộc ngươi muốn gì?” Nhị tể ti gầm lên.

Thần sắc Hằng Nga vẫn như thường, từ tốn nói: “Thánh địa chỉ cần một vị tể ti.”

Nhị tể ti sửng sốt, khuôn mặt chợt lộ vẻ hoảng sợ, hắn không hề do dự lao sang một bên.

Phốc!

Một thanh đao chìm vào lưng hắn.

Đại tể ti thần sắc hiền lành: “Con gái, con đã chịu ủy khuất rồi! Còn có gì khiến con không vui? Nói cho ta nghe, ta sẽ làm chủ cho con. Nếu con muốn làm tể ti, từ nay trở đi con sẽ là tể ti, tể ti duy nhất của thánh địa.”

Các thị vệ của thánh địa kinh ngạc tới ngậy người, những gì xảy ra trước mắt đã vượt qua mọi tưởng tượng của họ.

oOo

Hằng Nga lắc đầu nói: “Ta muốn ngươi chết.”

“Nhưng con không giết được ta.” Đại tể ti vẫn nở nụ cười hiền lành từ ái, hắn chỉ vào những thị vệ phía sau: “Bọn họ chỉ phục tùng một người duy nhất là ta.”

“Ta hiểu.” Hằng Nga gật đầu: “Không ai giết được ngươi.”

Đại tể ti sửng sốt, rồi đột nhiên biến sắc.

Hậu Nghệ xuất hiện bên cạnh Hằng Nga, hắn gần như không mất chút sức nào để thoát khỏi chiến trường. Sứ giả mặt trời cuối cùng đã vô cùng kinh hãi, hắn không hề truy kích. Nội loạn của thánh địa Hữu Củng, hắn đứng ngoài xem là được.

“Ngươi cũng phản bội ta sao?” Giọng nói của đại tể ti chuyển lạnh.

“Phản bội?” Hằng Nga rất bình tĩnh hỏi ngược lại: “Cũng bởi người chế tạo ra chúng ta?”

Chế tạo? Đám thị vệ phía sau đại tể ti rối loạn, bọn họ ở thánh địa đã lâu, mười phần miễn cảm đối với từ ngữ này.

“Làm sao người biết? Người còn biết điều gì?” Con người đại tể ti co rút lại, lúc này hắn mới chợt hiểu: “Thảo nào! Người biết từ khi nào?”

Hằng Nga không đáp, ánh mắt nàng khiến đại tể ti cảm thấy nguy hiểm.

“Các người tạo ra Nghê, để khống chế Nghê, các người lại tạo ra ta. Dem thần hồn của Nghê và ta hòa hợp cùng sống cùng chết, chỉ cần ta nằm trên tay các người, Nghê cũng sẽ không chạy thoát khỏi sự khống chế của các người.”

“Nghê càng lúc càng mạnh, vượt xa sự tưởng tượng của các người, các người sợ.”

“Các người bỏ thêm độc vào trong nước thuốc.”

oOo

“Loại thuốc độc này có tên là Mang, nó như một hạt mầm, ẩn nấp trong thân thể con người. Sau một thời gian ẩn nấp, nó sẽ lặng lẽ nảy mầm, tham lam hút từng tia tinh khí của chủ thể. Cho dù là thần, một khi bị trúng nó cũng không thuốc nào cứu nổi.”

Dưới ánh đèn, con mắt tam tể ti lộ vẻ say mê.

Ánh mắt hai vị tể ti khác cũng tụ lại trên hạt giống nho nhỏ trên tay gã.

oOo

Hầm ngòm của tam tể ti.

Hằng Nga sắc mặt trắng bệch, nàng nhìn thiếu nữ với dung mạo gần như y hệt nàng trong cái bình, suy nghĩ của nàng khủng hoảng trước giờ chưa từng thấy.

Nàng nhớ tới nam nhân kia!

Trong mắt nàng thoáng hiện vẻ độc ác, nàng không thể tha thứ cho sự xuất hiện của một bản thân khác!

Lần đầu tiên nàng hiểu cái gì gọi là cảm giác uy hiếp.

Mùi máu tươi yên lặng tỏa ra dưới hầm ngòm.

Nàng không lập tức rời khỏi, tiến vào đây không phải là dễ, cho dù thân thủ hôm nay của nàng không tầm thường.

Ánh mắt nàng hạ xuống bàn sách.

Lật xem thật nhanh, bỗng dừng, ngón tay nàng ngừng lại.

Đọc thêm một chữ, sức lực trong cơ thể nàng lại suy yếu đi một chút.

Sắc mặt nàng tái nhợt, lưng lay như sắp đổ.

oOo

“Hậu Nghê, chất độc trên người người chỉ có ta mới có thể giải.” Đại tể ti lúc này đã không giữ được vẻ phong độ, giọng nói khàn khàn, chiếc áo bào tể ti hoa mỹ bị gió thổi xộc xệch.

Hậu Nghê không hề rung động.

“Nữ nhân này, ả chỉ là phần thưởng của người!” Thần sắc đại tể ti đã trở nên điên cuồng: “Ta có thể cho người càng nhiều phần thưởng! Người cần bao nhiêu ta sẽ cho người bấy nhiêu!”

Hậu Nghê vẫn không hề rung động.

Đại tể ti trợn tròn con mắt, bỗng dừng, hắn nở nụ cười.

“Ta hiểu rồi, Hậu Nghệ, người yêu ả rồi.”

Hậu Nghệ vẫn không hề rung động.

Đại tể ti cười khùng khục: “Hậu Nghệ, các người thần hồn cộng thể, nếu người chết, ả cũng không sống được.”

Thân thể Hậu Nghệ hơi run lên.

Hằng Nga vẫn rất bình tĩnh, nàng quay sang nhìn về phía Hậu Nghệ: “Ta sẽ không sống nữa, cùng chết đi.”

“Được.” Hậu Nghệ gật đầu rồi lại bất động.

oOo

Sắc mặt đại tể ti khôi phục lại bình tĩnh, như những hành động điên cuồng và kinh hoàng vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác.

“Người định để Hậu Nghệ giết ta?” Đại tể ti nở nụ cười, rất bình thản, trong giọng nói của hắn bỗng có vẻ đồng tình và thương hại: “Hắn không giết được ta.”

“Ta biết.” Hằng Nga không hề ngạc nhiên, ngược lại, nàng trả lời đồng ý với câu nói của đại tể ti: “Trước khi chúng ta thành hình, trong cơ thể đã bị hạ lời nguyện không thể làm thương tổn tới ba người các người.”

“Thật không ngờ người ngay cả chuyện này cũng biết, lại có thể nhẫn nhịn như vậy.” Đại tể ti lộ vẻ tán thưởng: “Ta đáng lẽ nên dạy bảo người thật tốt, người sẽ trở thành một tể ti rất ưu tú.”

Hằng Nga không hề để ý tới hắn, nàng quay sang nói với đám thị vệ bên người đại tể ti: “Giết hắn các người có thể sống.”

Sắc mặt đại tể ti thần thứ hai biến đổi!

Sự uy hiếp của Hằng Nga lập tức khiến hắn rơi vào chỗ chết. Bị giới hạn của lời nguyện, Hậu Nghệ không thể ra tay với hắn, song lại có thể tùy ý đánh chết bất cứ thị vệ nào bên cạnh hắn. Không, y có thể tàn sát hết mọi người, trừ hắn ra.

“Giết bọn họ!” Giọng nói hắn lộ rõ vẻ ngoài mạnh mẽ trong yếu.

Bọn thị vệ người nhìn ta ta nhìn người, không ai dám ra tay. Hình tượng Hậu Nghệ như ma thần, không ai có thể chiến thắng đã ăn sâu vào tiềm thức bọn họ.

“Đừng nghe ả ta đầu độc! Các người thấy rồi đấy! Hậu Nghệ đã bị thương rồi! Giết hắn đi!” Lời nói của đại tể ti rất cuộc khiến sĩ khí dâng lên. Tình cảnh Hậu Nghệ bị thương mọi người đều thấy rất rõ.

Có lẽ, hiện giờ là lúc Hậu Nghệ yếu nhất!

Hằng Nga lặng lẽ nhìn đám thị vệ đang xao động, nàng lại mở miệng lần nữa: “Trong vòng mười hơi thở, nếu như hắn không chết, chúng ta sẽ liên thủ với thần điện Thái Dương, hắn bọn họ sẽ rất nguyện ý.”

Lời nói của nàng như tưới một chậu nước lạnh lên đầu bọn họ, dập tắt ý chí chiến đấu cuối cùng còn sót lại trong lòng bọn họ.

Phốc phốc phốc!

Vài ngọn trường thương đâm vào thân thể đại tể ti, xuyên thủng ngực nhô ra.

oOo

“Chúng ta đi thôi, rời khỏi nơi này.”

“Được.”

oOo

Một chàng trai lưng công một cô gái, chạy trốn không biết mệt mỏi.

“Vì sao chàng lại dạy ta?” Cô gái nằm trên lưng hỏi, nàng nhớ lại cảnh chàng trai này từng không ngừng sử dụng những chiêu thức trụ cột nhất trước mặt nàng, trong lòng ảm áp không nói nên lời.

“Nàng muốn học.”

Chàng trai không dừng bước, chạy trốn nhanh như vậy song dường như không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đối với y, vẫn bình thản trước sau như một.

“Chàng không sợ ta giết chàng sao?” Trên lưng, khoe miệng cô gái hơi cong lên.

“Nàng không giết được ta.”

Một cặp chân trần, vượt qua núi cao, lướt qua ao đầm.

Chưa từng dừng lại dù chỉ trong chốc lát.

oOo

Dãy núi liên miên không ngừng, những tảng đá xanh đen lộ ra khỏi dốc núi, tuyết trắng phau phau, mênh mông nhìn không tới cuối.

“Nơi này thật tốt.” Hằng Nga nhẹ nhàng nói.

Bước chân ngừng lại, cách đôi chân không xa là vách núi như đao gọt, bên dưới mơ hồ truyền tới tiếng nước sông rít gào.

Hít một hơi không khí lạnh lẽo tới tận xương vào phổi, ánh mặt trời chiếu xuống người khiến nhiều thêm một chút ảm áp.

“Chúng ta chết ở đây đi.”

“Được.”

Hằng Nga suy nghĩ nhìn Hậu Nghệ, suy nghĩ tới si ngốc. Hậu Nghệ cũng nhìn nàng, con mắt không hề chớp.

“Chàng không hận bọn chúng sao?” Nàng đột nhiên hỏi.

“Không hận.”

“Vì sao lại không hận? Bọn chúng lợi dụng chàng, coi chàng như một món vũ khí.” Nàng hoàn toàn không hiểu nổi.

“Bọn họ đem nàng tới cho ta.”

oOo

Hậu Nghệ cảm thấy sức lực toàn thân mình đang không ngừng bị bòn rút đi.

Mang đã bắt đầu phát tác.

Cái nhìn của y đã bắt đầu mờ dần đi. Độc, so với tưởng tượng còn bá đạo hơn, tới thật mãnh liệt.

Lỗ tai như điếc, nói không nên lời, ngửi không thấy mùi, không cảm giác được ánh mặt trời chiếu lên người nữa, thân thể xưa kia tràn ngập sức lực giờ đang nhanh chóng khô quắt lại.

Y không hề hé răng, y đang dùng chút sức lực cuối cùng còn sót lại để mở to hai mắt, y muốn nhìn rõ thân hình mỹ lệ kia.

Đột nhiên, cảm giác quuyền luyện và không nỡ rời xa dâng trào trong lòng y.

Thân thể... dường như từ từ bị đẩy ngã...

oOo

Hằng Nga lẳng lặng nhìn Hậu Nghệ bị tự tay nàng đẩy ngã, sắc mặt tái nhợt.

Nàng cảm giác được sự biến hóa của thân thể mình.

Thời gian không còn nhiều nữa.

Nàng nhặt một tảng đá lên, dốc sức viết xuống ba chữ bên cạnh chàng trai của nàng.
Nàng hôn nhẹ lên đôi môi lạnh lẽo xanh đen của y, nở nụ cười thỏa mãn như một đứa trẻ.
Ra sức lết tới vách núi, nghe tiếng nước sông dâng trào bên dưới, nàng xoay người, nhìn hẳn.
Biến hóa trong cơ thể...
Nàng dùng nốt chút sức lực cuối cùng, nhẹ nhàng nhảy về phía sau.
Thân thể rơi xuống dưới, trong thời khắc cái nhìn bị che khuất, nước mắt trong suốt chảy ra.
oOo

“Mang lợi hại nhất ở chỗ không thuốc nào chữa được nó.” Tam tể ti ngạo nghễ nói.

“Có hơi đáng tiếc.” Nhị tể ti không nhịn được cảm khái.

“Thiên hạ thái bình, vũ khí dù sao cũng phải cất vào kho.” Đại tể ti thần nhiên nói: “Tính giờ cho chuẩn xác vào.”

[Center]oOo[/Center]

“Đây là một loại độc dược rất thần kỳ, nó có một cái tên rất khó nghe, là Hôi Đại.”

“Lặng lẽ thành lập liên hệ với kẻ địch của ngươi, có thể là khế ước, có thể là thệ ước. Uống nó xong, bất cứ thương tổn nào mà ngươi phải chịu đều sẽ chuyển tới người đối phương.”

“Một khi chuyển đổi như vậy, chỉ trong thời gian rất ngắn, kẻ địch mà ngươi muốn giết, kẻ thù mà ngươi căm hận sẽ đều hóa thành tro bụi, không lưu lại một chút gì cả.”

oOo

Một thân hình đang rơi xuống, trong ánh mặt trời dần tan rã như băng tuyết.

Tro bụi bay đi trong ánh mặt trời.

oOo

“...Yêu khiến người tìm chết, hận làm người cầu sinh...”

“Ta không phải nữ vu!”

oOo

Một bàn tay đen nhánh trắng kiện khê giật giật, bên cạnh nó có ba chữ.

“Tới tìm ta.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-truyen-ngan>